

๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เอหิภัสสิโก

วันนี้วันที่ ๓๒ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลुธรรม บรรลุธรรมในที่นี้ก็คือ บรรลुพระธรรมกายที่อยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะรู้หรือไม่รู้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ก็มีอยู่ทุกคน แล้วจะรู้ได้อย่างไร ก็ต้อง เอหิภัสสิโก มาลองพิสูจน์ ทำดูเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หยุดอย่างเดียว โดยไม่ต้องทำอะไรเลย ถ้าใครมีความอยากจะไม่เจอ ต้องมีความหยุด

“หยุด” อย่างเดียวจึงจะเจอ ถ้า “อยาก” ไม่เจอ ตรงนี้สำคัญมาก

ถ้าใครจะมาพิสูจน์ต้องทำอย่างนี้ ถ้าไม่ทำอย่างนี้แล้วไม่เจอก็อย่ามาว่ากันนะ เพราะว่าทำผิดวิธีการ ถ้าเราดูพริกไทยอย่างเดียว เราจะไม่มีความรู้เลยว่ารสเผ็ดมันเป็นอย่างไร ต้องชิมจึงจะรู้ หรือได้ฟังคนอื่นเขาว่าเผ็ด เราแค่เดินผ่านเราก็ไม่เผ็ด ต้องพิสูจน์ ต้องมาชิมดู ธรรมะก็เช่นกัน ต้องทำให้ถูกหลักวิชา

ถ้าหากเราปรารถนาที่จะสมหวังในชีวิต อยากพบความสุขที่แท้จริง อยากจะรู้ว่าคนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร วิธีอื่นจะพิสูจน์ไม่ได้ จะไปอ่านตำรับตำราหรือจะไปฟังเขา มันเชื่อยาก เพราะไม่เห็น ต้องเห็นเองอย่างเดียว ถ้าอยากเห็นก็ต้องทำ ต้องพิสูจน์ให้เห็นด้วยตาตามหลักวิชา พระมีอยู่ในตัวเป็นสิ่งที่ต้องทำมันต้องเข้าถึงอย่างเดียว

๑ ใช้เวลาให้คุ้มค่า

เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด จำกัดเพื่อทำความดี เพื่อสร้างบารมี ถ้าในหนึ่งวันเราแบ่งเวลาเป็นสามช่วง ช่วงละ ๘ ชั่วโมง เราหมดเวลาไปกับการนอนหนึ่งในสามของชีวิต การทำมาหากินอีกหนึ่งในสาม ถ้าใครทำ overtime ก็หนักเข้าไปอีก รับประทานอาหาร อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน สนุกสนาน เพลิตเพลิน ดูทีวี อีกหนึ่งในสาม

วันหนึ่งเราได้เวลาเท่ากันคือคนละ ๒๔ ชั่วโมง แต่ได้ไม่เท่ากัน คือได้บุญกุศลไม่เท่ากัน สูญเสียเวลาเท่ากันแต่สิ่งที่ได้มาไม่เท่ากัน แค่นอนเฉย ๆ ไม่ต้องไปทำความชั่วก็ถือว่าไม่ได้บุญ ถ้าใช้ชีวิตไปกับบาป ไปดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เจ้าชู้ เทียวกลางคืน ไปบาร์ ไปคลับ อย่างนี้แล้วเราจะเอาอะไรมาเป็นกำไรชีวิต ไม่มีเลย ต้องคิดกันให้ดี ๆ เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี ต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้ จับหลักตรงนี้ไม่ได้ชีวิตก็เหลว

หลักนี้เอามาจากไหน ก็จากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงศึกษาฝึกฝนตนเอง จนกระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้พ้นแล้วจากกิเลสอาสวะ คำสอนของพระองค์จึงเป็นคำสอนที่ถูกต้อง

แต่ละภพแต่ละชาติพระองค์เกิดมาก็จะมาทำพระนิพพานให้แจ้ง เมื่อยังไม่แจ้งก็สั่งสมบ่มบารมีกันไป พอบารมีเต็มเปี่ยมก็ได้บรรจุตำแหน่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง จะเป็นปัญจาริกพุทธเจ้า ศรัทธาริกพุทธเจ้า หรือวิริยาริกพุทธเจ้า ก็แล้วแต่กำลังบุญบารมี แล้วตอนที่พระองค์บรรลุมรรคผลนิพพานในตัวก็เห็นนั่งเฉย ๆ แล้วบรรลุละ พระองค์ไม่ได้จับจอบ จับเสียม



ไม่ได้ขุดดิน ดายหญ้า ไม่ได้ตีกอล์ฟ ไม่ได้อ่านตำรับตำราในห้องสมุด ไม่ได้ยู่หน้าคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ก็เห็นท่านนั่งเฉย ๆ หลับตาขัดสมาธิคู้บัลลังก์ ดำรงสติให้มั่น เอาใจถอนจากความยินดียินร้าย

อาตาปี สมปชาโน สติมา วิเนย โลก อภิขณาโทมนสฺส

อาตาปี ทำความเพียรให้กลั่นกล้า ยังกิเลสให้เร่าร้อน หมายความว่า ถ้าเราทำความเพียร กิเลสจะเร่าร้อน พอร้อนมันก็จะเหวไปอย่างนั้น นี่อุปมา

สมปชาโน สติมา วิเนย โลก อภิขณาโทมนสฺส ให้มีสติรู้ตัวตลอดเวลา ถอนใจออกจากความยินดียินร้าย ให้ใจได้สมดุลเหมือนตาชั่งสองข้าง ไม่เอียงทางยินดี ไม่เอียงทางยินร้าย นิ่ง ๆ พอดี ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับนั่งอยู่ใต้ควงไม้พระศรีมหาโพธิ์ แล้วก็ทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ ก็เข้าถึงได้ พระบรมครูของเราเป็นต้นแบบอย่างนี้ เราก็ต้องทำอย่างนั้น

ครูไม่ใหญ่เสียดายชีวิตพระภิกษุสามเณรที่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไป คือเสียไปทุกวันแต่ไม่ค่อยจะได้กำไร ดีไม่ดีขาดทุนด้วย บวชมานี่หวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อจะได้มีโอกาสว่าง ไม่ต้องไปทำมาหากินแบบชาวโลก เอาเวลาวางั้นมาบำเพ็ญสมณธรรม คือ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง เป็นธรรมสำหรับสมณะผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เป็นผู้สงบระงับทั้งกาย วาจา ใจ เสียดายบางรูปไปดูทีวีไม่ค่อยได้ทำอะไร ซึ่งมันควรจะได้บุญกุศลกลับคืนมา และได้เห็นหนทางที่จะไปสู่อายตนะนิพพานเอาไว้เป็นที่พึ่งแก่ตัว แล้วเราจะได้นำไปสั่งสอนญาติโยม เพราะฉะนั้นภายในพรรษานี้จึงเป็นพรรษาที่พระต้องเห็นพระ เณรก็ต้องเห็นพระ โยมก็ต้องเห็นพระ จึงจะเรียกว่าเป็น พรรษาแห่งการบรรลุมรรค

โดยเฉพาะลูกของครูไม่ใหญ่ ทั้งวัดใหญ่ วัดสาขา ทั้งภายในและต่างประเทศก็ต้องชวนขวายเป็นประเพณีปฏิบัติธรรม ยิ่งห่างไกลจากวัดใหญ่ก็ยิ่งต้องดูแลตัวเองให้ดีให้ยิ่งกว่าอยู่รวมกัน เพราะว่ามีข้าศึกเยอะรอบตัว เขาไม่ได้ถือปิ่น ถืออาวุธ หรือหนังถึงมา แต่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ผู้ที่ถือปิ่นมาไม่ค่อยจะน่ากลัว ข้าศึกที่ดูไม่น่ากลัวสิ น่ากลัว เวลาดูแล้วยไม่น่ากลัว มันสวย ๆ งาม ๆ ต้องระวังนะลูกนะ อยู่ห่างไกลต้องดูแลตัวเองให้ดี ครูไม่ใหญ่อยู่ทางนี้ก็ได้อะไรแต่เอาใจช่วย ส่งใจไปให้กำลังใจกันไป

เพราะฉะนั้น อยู่ตรงนั้นต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม บำเพ็ญสมณธรรมให้ดี แล้วจะไม่เหงาเลย ไม่มีใครคุย เราก็เหงาหลับตา คุยกับพระในตู้ก็ได้ ดวงแก้วก็ได้ ถ้ายังไม่เห็นก็คุยกับความมืดภายใน ฟังเสียงในใจเงียบ ๆ ที่อยู่ในความมืด หรือมีเสียง “สัมมา อะระหัง” ภายในใจก็ไม่เหงาแล้ว

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ยุคเสวยบุญ

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๓ วัน เหลือเวลาอีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า วันเวลามันผ่านไปเร็วเหลือเกิน

สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ตอนที่ท่านยังเป็นพระหนุ่ม บวชมาได้ ๑๑ พรรษา ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ พอใกล้กลางพรรษา ท่านได้คิดว่าเราบวชมาแล้วตอนนี้เริ่มเข้าพรรษาที่ ๑๒ พรรษานี้เข้ามาแล้วเกือบครึ่งพรรษา เป้าหมาย